

Η τ. Δήμαρχος Λευκονοίκου Ζήνα Λυσάνδρου-Παναγίδα στην εκδήλωση του Δήμου Λίμνης Πλαστήρα για την Κύπρο

/ [Επικαιρότητα](#)

Η τ. Δήμαρχος [Λευκονοίκου](#), [Ζήνα Λυσάνδρου-Παναγίδα](#), επέστρεψε από την Ελλάδα, όπου παραβρέθηκε και χαιρέτησε την εκδήλωση «Μνησιπήμων Πόνος» για τα 50 χρόνια από την εισβολή και κατοχή της [Κύπρου](#) στις 6/10/2024, στον Δήμο Λίμνης Πλαστήρα, πάνω από την Καρδίτσα.

Αναλυτικά ο Χαιρετισμός της τ. Δημάρχου Λευκονοίκου, Ζήνας Λυσάνδρου-Παναγίδα:

Μνησιπήμων πόνος

«Λευκόνεικο, πατρίδα μου,
μείνε μεσ' στη ζωή μου ολόιδιο,
πασίχαρο, στύλος να κρατηθώ.
Ρομφαία του Τούρκου σ' άρπαξε
και θάνατου φωτιά.
Θλιμμένα η ψυχή μου πάντοτε
τηράει τη Μεσαριά

»

Ποίημα της αγαπημένης μας φιλολόγου στο Γυμνάσιο Λευκονοίκου, μ. Κυριακής Παρασκευά. Το Λευκόνοικό μας, η γενέθλια γη μας, στην επαρχία Αμμοχώστου. Λες κι ήταν χθες που άρχισε η θανατηφόρα συμφωνία των αρμάτων! Ούτοι εν άρμασι. Ο ουρανός ξερνούσε φωτιά. Η γη καιγόταν...

«Δεν περιμέναμε, Αφρογέννητη, βαρβάρους.

Μας είπαν πως βάρβαροι πια δεν υπάρχουν!

Μα να που υπήρχαν, Πασιφάη, βάρβαροι,

που κίνησαν για το νησί μας, νύχτα

νύχταν Παρασσιεφκόνυκταν, τζιαιρόν Δευτερογιούνην...»

Στο νησί μας το άδικο περίσσεψε.

Ο ήλιος σκέπασε το πρόσωπό του και πενθοφόρησε, εκείνο τον μαύρο Ιούλιο του 1974.

Είδαμε τον κατακτητή να μοιράζει το σώμα της πατρίδας μας και δεχτήκαμε τα γυαλιά των θρυμματισμένων μας ονείρων να μας τρυπούν το σώμα.

Λες και δεν είχαμε ποτέ μας σπιτικό.

Δεν είχαμε ποτέ μας σπιτικό;

.....

Είχαμε κάποτε κι εμείς ένα σπίτι, μιαν αυλή, έναν κήπο!

Όμως, ποτέ δεν λιποψυχήσαμε!

Είμαστε Έλληνες!

Είμαστε από καλή γενιά!

Μιλάμε κι εμείς

«Τη γλώσσα την ελληνική,

που είναι η πιο παλιά

και η πιο πλούσια γλώσσα

του κόσμου», όπως είπε ο Ελύτης σε ομιλία του στους ομογενείς της Σουηδίας, μετά τη βράβειυσή του με το Νόμπελ, τον Νοέμβριο του 1979.

Η προσφυγιά είναι ένας θάνατος.

Το μισό νησί στοιβάχτηκε στ' άλλο μισό...

Ο κόσμος μας πέρασε κάβους πολλούς...

Ευτελισμούς, ταπεινώσεις, στερήσεις...Αγώνας για να ξαναστήσεις το σπιτικό σου στους προσφυγικούς συνοικισμούς...Να αναστήσεις τα παιδιά σου σε άλλη γη...μακριά από τους γνώριμους ήχους, τις μυρωδιές, τα χρώματα...

Όμως, αντλώντας δύναμη από τη μεγάλη αγάπη μας για την κουρσεμένη γη μας μα κυρίως από την αέναη και ζώσα πηγή της Ορθοδοξίας, συνεχίζουμε τον Αγώνα μας 50 χρόνια τώρα...**Έως τη μέρα της λευτεριάς μας!**

Γιατί εμείς τη λέμε τη ζωή!

Στόχος μας είναι η απελευθέρωση της γης μας. Γι' αυτό **παλεύουμε**. Και αντέχουμε. Παραδίδουμε τη σκυτάλη στα παιδιά μας, τα εγγόνια μας...

Δεν συμβιβαζόμαστε με την κατοχή. Κάθε βράδυ εμείς στη Λευκωσία βλέπουμε τη σημαία της κατοχής φωταγωγημένη να βεβηλώνει το σώμα του βουνού μας, του γίγαντα με τα πέντε δάκτυλα, του Πενταδάκτυλού μας; Πώς να συμβιβαστούμε;

Κι αν η διεθνής διπλωματία είναι άδικη, αν οι πολιτισμένοι της γης εθελοτυφλούν, εμείς, κοινωνώντας τα μεγάλα αντίδωρα του φωτερού παρελθόντος μας, καταφέραμε να ζυμώσουμε τον δικό μας άρτο ζωής, τροφή της ψυχής έως το νόστιμονήμαρ.

Όμως, πρέπει να πούμε και κάποιες αλήθειες που είναι πικρές, πολύ πικρές, γι' αυτό δεν τολμούν πολλοί να τις πουν.

Δυστυχώς, φαίνεται ότι κουβαλάμε μόνοι και μόνες τον Σταυρό μας. Η δική μας προσφυγιά έγινε αφορμή να πλουτίσουν οι υπόλοιποι «τυχεροί» σε βάρος μας. Έτσι, όπως εξελίχθηκε η υπόλοιπη Κύπρος, σε ποιον συμφέρει να απελευθερωθεί η γη μας; Από κροκοδείλια δάκρυα έχουμε χορτάσει. Το μόνο που τους νοιάζει είναι οι πύργοι τους και η άνοδος της αξίας της γης και των ακινήτων στις ελεύθερες περιοχές που ανέβηκαν στα ύψη.

Στην Κύπρο οι πρόσφυγες πλήρωσαν μόνοι τους και πληρώνουν ακόμα τις συνέπειες της εισβολής και της κατοχής. Ανέστιοι και ξεριζωμένοι βίαια, οι άνθρωποί μας συνεχώς φεύγουν με το παράπονο ότι δεν είδαν το νόστιμονήμαρ. Οι νεότεροι που δεν έχουν βιώματα από τη γενέθλια γη μας, που μεγαλώνουν σε άλλους τόπους, πόσο θα μπορέσουν να αγαπήσουν τους τόπους μας; Ασφαλώς, αυτό επιδιώκει και η τουρκική πλευρά. Γι' αυτό λέμε ότι ο χρόνος που περνά, δυστυχώς, είναι σε βάρος μας.

Παρόλ' αυτά, παρόλες τις αντιξοότητες, παρόλη τη διεθνή υποκρισία των ισχυρών της γης που δεν ακούνε τον βραχνά μας, εμείς δεν τα βάζουμε κάτω. Γιατί πιστεύουμε ότι θα έρθει η ευλογημένη μέρα που θα κτυπήσουν λεύτερες οι καμπάνες των ρημαγμένων εκκλησιών μας...

Αλίμονο αν δεν το πιστεύαμε!

Όχι, γιατί θα μας βοηθήσει κανένα ξανθόν γένος, αλλά γιατί ξέρουμε καλά ότι έως τώρα μιλούν οι δυνατοί της γης. Ο Θεός δεν μίλησε ακόμη.

Κι αν οι άνθρωποι κάνουν σχέδια, ο Θεός δεν έχει τα δικά του;

Αυτά μας διδάσκει ο συμμαθητής μου, Γέροντας Εφραίμ, ο Άγιος Καθηγούμενος της Μονής Βατοπαιδίου.

Φτάνει να το πιστέψουμε!

Φτάνει να έρθουμε κοντά στον Θεό μας.

Μέχρι τότε, εμείς επιμένουμε να μεταλαμπαδεύουμε τον πόθο της επιστροφής και να μεταφέρουμε τη σκυτάλη στα νέα παιδιά μας. Να' ναι έτοιμοι σαν έρθει η ώρα. Για να μάθουν από πού ερχόμαστε και τι πολιτισμό κουβαλάμε!

Γιατί η γη είναι δική μας

Ποτισμένη με νερό και δάκρυ!

Φορτωμένη με όνειρα και ιδρώτα!

Γι' αυτό και νιώθουμε βαρύ το χρέος να τους αφήσουμε την κληρονομιά μας.

Θαρσείνχρή. Τάχ' αύριονέσσεται άμεινον.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ: [Εκδήλωση για την Κύπρο στον Δήμο Λίμνης Πλαστήρα](#)